รูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

A Model for Enhancing the Image of Modern Vocational Education at Wiang Pa Pao Technical College

(Received: April 15, 2025; Revised: June 17, 2025; Accepted: September 24, 2025)

เรวัตร แก้วทองมูล[1]

Rewat Kaewthongmoon[1]

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ และสร้างรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ ในวิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ประชากรประกอบด้วย 1) ครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 46 คน 2) ผู้เรียน จำนวน 580 คน 3) ผู้ปกครอง จำนวน 580 คน 4) ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 16 คน และ 5) ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 20 คน โดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การประชุมเชิงปฏิบัติการ และแบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ เป็นเครื่องมือวิจัย ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีวิสัยทัศน์ “ร่วมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ ด้วยทีมคุณภาพ ผู้นำมีวิสัยทัศน์ และการพัฒนาอย่างยั่งยืน” ตั้งอยู่บนหลักการ 4 ประการ ได้แก่ การมีส่วนร่วมภาครัฐและเอกชน การพัฒนาหลักสูตรทันสมัย การยกระดับคุณภาพผู้เรียนและบุคลากร และการประชาสัมพันธ์เชิงกลยุทธ์ โดยมีโครงสร้างหลัก 2 ส่วน คือ ระบบ 4P และกระบวนการ 6C ภายใต้วงจร SDCA เพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ผลการประเมินพบว่าทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะด้านความถูกต้อง ความเป็นไปได้ และความเหมาะสม ปัจจัยความสำเร็จ ได้แก่ การมีส่วนร่วมหลายฝ่าย การวางแผนอย่างเป็นระบบ ทรัพยากรเพียงพอ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ภาวะผู้นำ และวัฒนธรรมองค์กรที่เข้มแข็ง

คำสำคัญ: ภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ รูปแบบการพัฒนา SDCA 4P 6C

[1] วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา e-mail : 629998204@crru.ac.th
Wiang Pa Pao Technical College, Office of the Vocational Education Commission, Thailand

Abstract

The objectives of this research were to investigate the current state and guidelines for enhancing the image of modern vocational education, and to develop a model for fostering a modern vocational education image at Wiang Pa Pao Technical College. The study population consisted of five groups: 1) 46 teachers and educational personnel, 2) 58 0 students, 3) 58 0 parents, 4) 16 school administrators, and 5) 20 experts. The research instruments employed included questionnaires, interview forms, workshops, and assessment forms for suitability and feasibility. The findings revealed that the developed model is guided by the vision: "Co-creating a Modern Vocational Education Image through a Quality Team, Visionary Leadership, and Sustainable Development." The model is grounded in four key principles: public-private participation, modern curriculum development, quality enhancement of learners and personnel, and strategic public relations. The structure comprises two main components: the 4P System and the 6C Process, operated under the SDCA cycle to ensure continuous improvement. The evaluation results indicated that all components of the model were rated at a high level, particularly in terms of accuracy, feasibility, and suitability. Key success factors identified included multi-stakeholder participation, systematic planning, adequate resources, effective communication, leadership, and a strong organizational culture.

Keywords: Modern Vocational Education Image, Development Model, SDCA, 4P, 6C

บทนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570) ได้กำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปี เพื่อข้ามผ่านข้อจำกัดเดิมและเสริมสร้างขีดความสามารถในการรับมือกับความเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยมุ่งเปลี่ยนผ่านประเทศไทยสู่ "สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน" หนึ่งในเป้าหมายหลัก คือ "การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่" ซึ่งเน้นการยกระดับทักษะ ความรู้ และคุณลักษณะของกำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งสร้างระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตและหลักประกันทางสังคมที่ครอบคลุม นโยบายนี้

สอดคล้องกับหมุดหมายที่ 12 ของแผนฯ และยุทธศาสตร์ชาติในด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการสร้างโอกาสทางสังคมเพื่อตอบสนองต่อทิศทางดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศนโยบาย “เรียนดี มีความสุข” เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2566 มุ่งยกระดับคุณภาพชีวิตผู้เรียน ลดภาระครูและผู้ปกครอง และขับเคลื่อนการศึกษาให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) จึงกำหนด “8 วาระงานพัฒนาอาชีวะ” (8 Agenda) โดยหนึ่งในวาระสำคัญ คือ วาระที่ 8 “เสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวศึกษายุคใหม่” เพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อคุณภาพการศึกษา ส่งเสริม Soft Power อาชีวะ และเผยแพร่ภาพลักษณ์เชิงบวกของสถานศึกษา ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญในการดึงดูดผู้เรียนและยกระดับคุณภาพการอาชีวศึกษาให้เป็นที่ยอมรับ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2566)

วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ในฐานะสถานศึกษาในสังกัด สอศ. ได้ดำเนินการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา พบว่าผลการประเมินภาพรวมอยู่ในระดับยอดเยี่ยม (ร้อยละ 96.29) (วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า, 2566) อย่างไรก็ตาม ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสะท้อนว่าภาพลักษณ์ในบางด้านยังต่ำกว่ามาตรฐาน โดยเฉพาะด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์องค์กร ซึ่งแตกต่างจากคะแนนคุณภาพตามมาตรฐาน การศึกษาที่ผ่านมา (พัชณี เพชรอาวุธ และคณะ, 2561; จิณณวัตร ปะโคทัง และธีระ รุญเจริญ, 2565; นฤเบศ เชาว์พานิช, 2566) ชี้ให้เห็นว่าการบริหารจัดการ การสื่อสารเชิงบวก และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนเป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างภาพลักษณ์ที่มั่นคง ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษารูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า เพื่อให้การดำเนินงานสอดคล้องกับนโยบายของ สอศ. และสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้เรียน ผู้ปกครอง และสถานประกอบการอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า
2. เพื่อสร้างรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ประโยชน์ต่อผู้เรียน ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะวิชาชีพและทักษะชีวิตที่จำเป็นสำหรับโลกอนาคต มีอัตลักษณ์ความเป็น "อาชีวะยุคใหม่" ที่มีความคิดสร้างสรรค์ ทันต่อเทคโนโลยี ซึ่งช่วยเพิ่มโอกาสในการได้งานทำและการประกอบอาชีพอิสระ

2. ประโยชน์ต่อครูและบุคลากรทางการศึกษา ครูและบุคลากรทางการศึกษาเกิดความตระหนักและปรับบทบาทสู่การเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ พร้อมใช้เทคโนโลยีดิจิทัล อีกทั้งยังสร้างวัฒนธรรมการทำงานแบบร่วมมือรวมพลังภายในองค์กร ส่งผลให้บุคลากรมีขวัญกำลังใจและความภาคภูมิใจ

3. ประโยชน์ต่อวิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า วิทยาลัยฯ มี "รูปแบบ (Model)" การบริหารจัดการภาพลักษณ์ที่ชัดเจน เป็นระบบ และนำไปปฏิบัติได้จริง เพื่อยกระดับคุณภาพสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากล พร้อมสร้างภาพลักษณ์ใหม่ที่เป็นบวกในสายตาของสาธารณชน

4. ประโยชน์ต่อวงวิชาการและสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้แนวทางต้นแบบในการนำนโยบาย "เสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่" ไปขยายผลสู่สถานศึกษาอื่น รวมถึงเป็นองค์ความรู้ใหม่สำหรับการวิจัยและพัฒนาการบริหารจัดการภาพลักษณ์องค์กรการศึกษาในยุคดิจิทัลต่อไป

5. ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ชุมชน และสถานประกอบการ: ผู้ปกครองและชุมชนเกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาในคุณภาพการจัดการศึกษา ซึ่งนำไปสู่ความร่วมมือในการส่งบุตรหลานเข้าเรียน และสถานประกอบการได้กำลังคนที่มีสมรรถนะตรงตามความต้องการ พร้อมเกิดเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็งกับสถานศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบันและแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ประชากร ได้แก่ ครูและบุคลากรทางการศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า จำนวน 46 คน ผู้เรียน ของวิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า จำนวน 580 ผู้ปกครอง จำนวน 580 คน และผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษา ภาครัฐ สังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดเชียงราย จำนวน 16 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างของผู้เรียน จำนวน 237 คน และผู้ปกครอง 237 คน โดยใช้สูตรของ Taro Yamane ในการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า กลุ่มผู้ใช้ข้อมูล (Key Informants) คือ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านบริหารสถานศึกษา การสื่อสารองค์กร จำนวน 15 คน ที่ได้จากการเลือกแบบเจาะจง และประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ของรูปแบบ ฯ คือ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นการวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน มีขอบเขตของเนื้อหา ได้แก่ เป็นการศึกษาเอกสาร หลักการ ทฤษฎี สภาพปัจจุบันและแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ส่วนการสร้างรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ มีขอบเขตของเนื้อหา ได้แก่ แนวคิด ทฤษฎี หลักการและแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงาน ดังนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 กฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561 มาตรฐานการอาชีวศึกษา พ.ศ.2561 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2561) การสร้างภาพลักษณ์สถานศึกษา อรสา ปานขาว (2558) การประชาสัมพันธ์เพื่อการสร้างภาพลักษณ์ อภิชัจ พุกสวัสดิ์ (2556) แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบและการพัฒนารูปแบบ Tosi & Carroll(1982) Bardo & Hartman (1982) เป็นต้น

ขอบเขตด้านสถานที่

วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์

ภาพลักษณ์ หมายถึง การรับรู้ ความเชื่อ ความคิด ความรู้สึก หรือทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่น องค์กร สินค้า หรือบริการ ซึ่งอาจเกิดจากประสบการณ์ตรง การสื่อสาร หรือคำบอกเล่าจากผู้อื่น ภาพลักษณ์ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความเป็นจริงเสมอไป แต่มีผล ต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจของบุคคล โดยสามารถสะท้อนผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น บุคลิกภาพขององค์กร พฤติกรรมของบุคลากร คุณภาพของบริการ การแต่งกาย วิธีพูดจา และแนวทางการบริหาร ทั้งนี้ ภาพลักษณ์ถูกสร้างขึ้นจากการรับรู้ของบุคคลหรือสาธารณชนผ่านช่องทางต่าง ๆ และสะท้อนถึงภาพรวมขององค์กรในมุมมองของผู้รับรู้ ซึ่ง Grönroos (2007) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของภาพลักษณ์ว่าเป็นการเสริมสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจภาพลักษณ์ที่ดีทำให้องค์กรหรือบุคคลได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจจากสาธารณชน ซึ่งนำไปสู่ความร่วมมือ ความสนใจ และความจงรักภักดี

แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการอาชีวศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2566) มีนโยบายในการขับเคลื่อนการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาสมรรถนะสูง เพื่อการพัฒนาประเทศโดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมีแนวคิดในการจัดการอาชีวศึกษาโดยการส่งเสริมศักยภาพครู และบุคลากรอาชีวศึกษามุ่งพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และสร้างความเข้มแข็งให้กับประชาชน มีแนวทางการทำงานแบบ OVEC ONE Team คือ สานงานต่อ ก่อเริ่มงานใหม่ ด้วยหัวใจเดียวกัน ภายใต้นโยบาย เรียนดี มีความสุข

ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และนโยบาย 8 วาระงานพัฒนาอาชีวะ (8 Agenda) ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนการดำเนินงานผ่าน 8 วาระงานพัฒนาอาชีวะ

แนวคิดเกี่ยวกับอาชีวะยุคใหม่

OECD (2021) ได้เสนอ Work-based Learning (WBL) คือ เน้นการเรียนรู้ในสถานประกอบการจริง เช่น การฝึกงาน การเรียนรู้แบบโครงการ (Project-Based Learning)

European Training Foundation (ETF) (2020) ได้เสนอ Digital Transformation in TVET คือ การประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัล เช่น AI, AR/VR, E-learning มาใช้ในการเรียนการสอน

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2566) ได้เสนอการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับสถานประกอบการ คือ ยึดหลัก เรียนจริง ทำจริง ผ่านระบบทวิภาคี การฝึกอาชีพในสถานประกอบการ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2563) ได้เสนอ ยึดสมรรถนะผู้เรียนเป็นหลัก (CBE) คือ การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาสมรรถนะ และมาตรฐานวิชาชีพตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2565) ได้เสนอการพัฒนานวัตกรรมอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีดิจิทัล คือ การส่งเสริมครู นักเรียน พัฒนานวัตกรรม วิจัยสิ่งประดิษฐ์ การใช้ AI, Coding, Smart Classroom

แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบและการพัฒนารูปแบบ

Bardo & Hartman (1982) ได้เสนอองค์ประกอบย่อยของรูปแบบไว้ 4 ส่วน คือ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และข้อมูลป้อนกลับจากสภาพแวดล้อม ส่วน ธีระ รุญเจริญ (2550) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบมี 6 องค์ประกอบ ดังนี้ หลักการ วัตถุประสงค์ ระบบ และกลไก วิธีการดำเนินงาน แนวทางการประเมินผล และเงื่อนไขของรูปแบบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

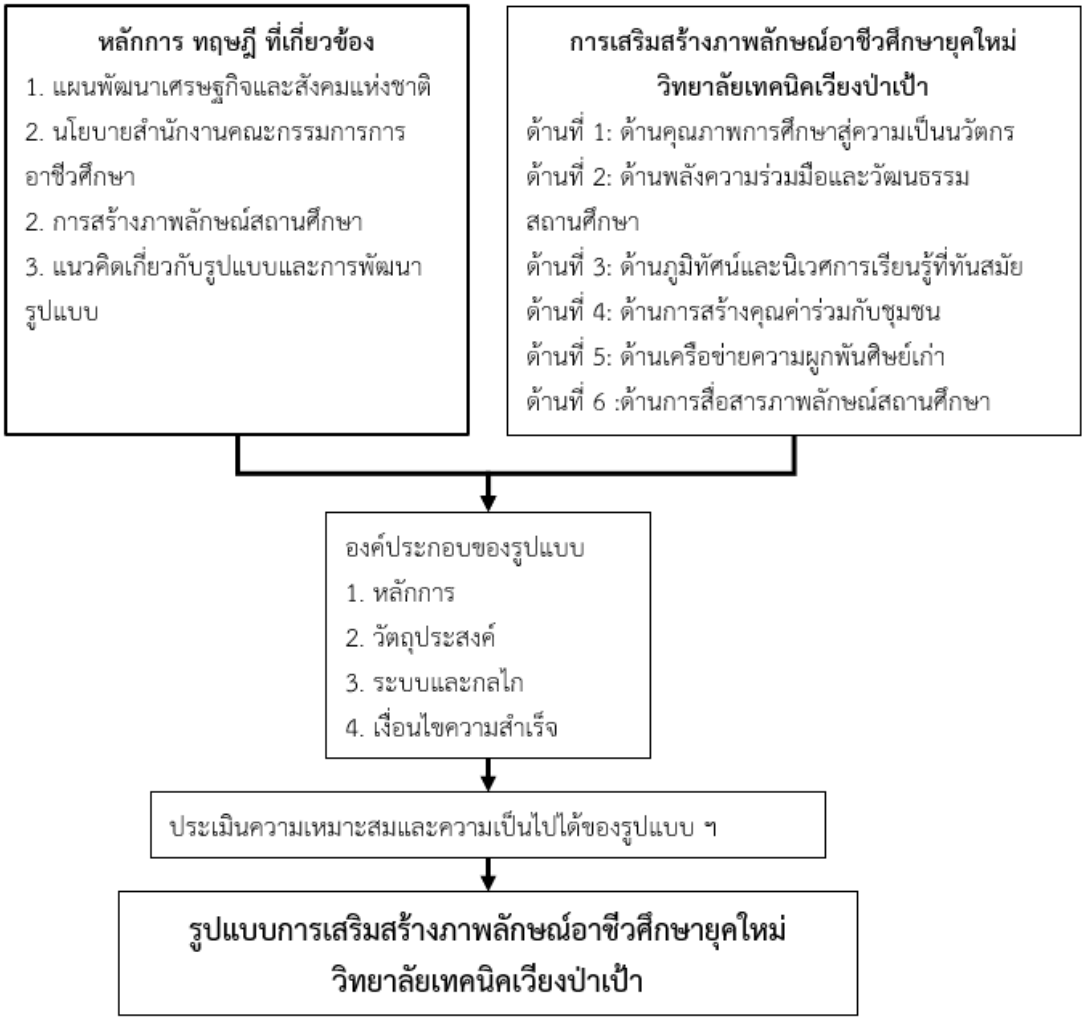
อรทัยภ์ ทำมา (2563) ได้ศึกษาภาพลักษณ์วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี

พัชณี เพชรอาวุธ สิรินธร สินจินดาวงศ์ และวีระ สุภากิจ (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาภาพลักษณ์สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

Dlamini (2022) ได้ศึกษาเกี่ยวกับภาพลักษณ์และแบรนด์ของสถานศึกษา TVET ในประเทศแอฟริกาใต้

Billett & Winther (2014) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์ทางอาชีวะ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับภาพลักษณ์อาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) ครูและบุคลากรทางการศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า จำนวน 46 คน 2) ผู้เรียน วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า จำนวน 580 คน และ

3) ผู้ปกครอง จำนวน 580 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างดังนี้ 1) ผู้เรียน จำนวน 237 คน และ 2) ผู้ปกครอง จำนวน 237 คน ใช้สูตรของ Taro Yamane (1973) ในการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% รวมประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 520 คน

1.2 ศึกษาแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่

ผู้ให้ข้อมูลในการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษา ภาครัฐ สังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดเชียงราย จำนวน 16 คน เลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับภาพลักษณ์อาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยขั้นตอนนี้ เป็นแบบสอบถามเรื่อง ภาพลักษณ์อาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ประกอบด้วย 1) ด้านคุณภาพการศึกษาสู่ความเป็นนวัตกร 2) ด้านพลังความร่วมมือและวัฒนธรรมสถานศึกษา 3) ด้านภูมิทัศน์และนิเวศการเรียนรู้ที่ทันสมัย 4) ด้านการสร้างคุณค่าร่วมกับชุมชน 5) ด้านเครือข่ายความผูกพันศิษย์เก่า และ 6) ด้านการสื่อสารภาพลักษณ์สถานศึกษา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งอาศัยแนวคิดของ Likert Rensis (1932) โดยใช้มาตรการประเมิน (Rating Scale) 5 ระดับ มีการให้คะแนน ดังนี้ (นพพร ธนะชัยขันธ์, 2552) และตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งแบบสอบถามที่สร้างขึ้น มีค่า IOC ในแต่ละข้อ มีค่าระหว่าง 0.60 - 1.00 และตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร Alpha พบว่า ได้ค่าเท่ากับ .917

2.2 ศึกษาแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยขั้นตอนนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์ เรื่อง แนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ กับสถานศึกษาอาชีวศึกษา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง จำนวน 520 ชุด และแบบสัมภาษณ์ จำนวน 16 ชุด

4. วิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับภาพลักษณ์อาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ในการจัดเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ค่าสถิติที่ใช้ ดังนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ วิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

4.2 ศึกษาแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จากแบบสัมภาษณ์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างรูปแบบ ซึ่งประกอบด้วย การร่างรูปแบบ การตรวจสอบ และการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ของรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

2.1 การสร้างรูปแบบ ฯ และตรวจสอบรูปแบบ ฯ กระบวนการในการดำเนินการวิจัยในขั้นตอนนี้ โดยใช้การดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ดังนี้

2.1.1 จัดทำร่างรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า (ร่างที่ 1) โดยดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group) กลุ่มผู้ใช้ข้อมูล (Key Informants) คือ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านบริหารสถานศึกษา การสื่อสารองค์กร จำนวน 15 คน

2.1.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลในขั้นตอนที่ 1 มาประกอบการกำหนดร่างรูปแบบ โดยจับคู่ประเด็นมากำหนดแนวทางรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า จากนั้นผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมประชุมร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของ รูปแบบ ฯ (ร่างที่ 1) โดยมีประเด็นสำคัญตามนโยบายสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ 1) ด้านการพัฒนาคุณภาพการศึกษา 2) ด้านการพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกัน 3) ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมในสถานศึกษา 4) ด้านการมีส่วนร่วมกับชุมชน 5) ด้านการสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับศิษย์เก่า และ 6) ด้านการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

2.2 การประเมินความเหมาะและความเป็นไปได้ ของรูปแบบฯ

2.2.1. ผู้ให้ข้อมูล ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน

2.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ ฯ

2.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง

2.2.4 วิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป วิเคราะห์ข้อมูล ค่าสถิติที่ใช้ดังนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ วิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จากแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

1.1 สภาพปัจจุบันเกี่ยวกับภาพลักษณ์อาชีวะ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.64, S.D. = 0.48) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านมีสภาพอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านที่ 5 การมีส่วนร่วมกับชุมชน ($\overline{X}$ =3.69, S.D. = 0.46) ด้านที่ 6 การสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับศิษย์เก่า ($\overline{X}$ =3.67, S.D. = 0.47) และ ด้านที่ 1 การพัฒนาคุณภาพการศึกษา ($\overline{X}$ =3.66, S.D. = 0.47) ตามลำดับ

1.2 แนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่

สรุปแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ในมุมมองของผู้บริหาร ดังนี้

1.2.1 ด้านการพัฒนาคุณภาพการศึกษา แนวทาง พัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะที่เน้น ทักษะอนาคต (Future Skills) ร่วมกับสถานประกอบการเพื่อการันตีว่าผู้เรียนจบแล้วทำงานได้จริงและเป็นที่ต้องการของตลาด เปิดกว้างให้นักเรียนและครูได้ทดลอง ลงมือทำ และสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์เชิงพาณิชย์

1.2.2 ด้านการพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกัน แนวทาง ปรับโครงสร้างการทำงานเป็นแบบคล่องตัว เพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ปัญหา

1.2.3 ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมในสถานศึกษา แนวทาง ปรับปรุงพื้นที่ให้เป็น Smart Learning Space ที่ผสมผสานเทคโนโลยีความปลอดภัยและความทันสมัย เพื่อสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการใช้ชีวิตของผู้เรียนยุคดิจิทัล

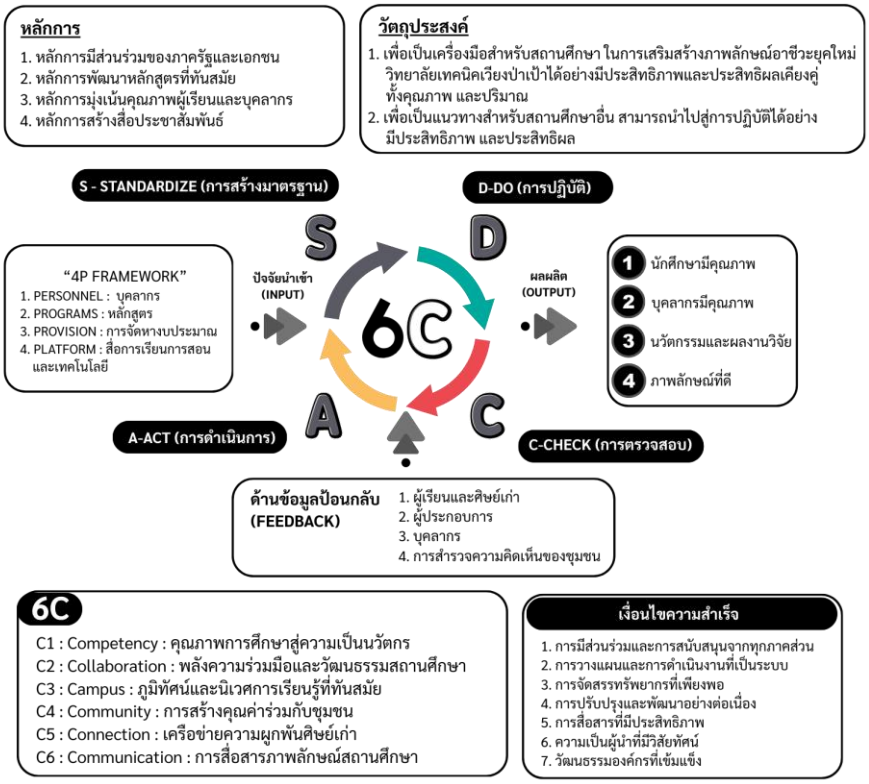
1.2.4 ด้านการมีส่วนร่วมกับชุมชน แนวทาง เปลี่ยนจากการสงเคราะห์เป็นการสร้างคุณค่าร่วม โดยนำความเชี่ยวชาญทางช่างไปช่วยแก้ปัญหาเรื้อรังของชุมชนอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

1.2.5 ด้านการสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับศิษย์เก่า แนวทาง สร้างระบบนิเวศศิษย์เก่าสัมพันธ์ โดยดึงศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จกลับมาเป็น Mentor และ Brand Ambassador เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและความเชื่อมั่น

1.2.6 ด้านการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ แนวทาง ใช้กลยุทธ์ การสื่อสารเชิงรุกผ่านสื่อดิจิทัล บนแพลตฟอร์มที่เข้าถึงคนรุ่นใหม่ เช่น TikTok, Facebook ด้วยคอนเทนต์ที่สร้างสรรค์และเล่าเรื่องราวความสำเร็จที่จับต้องได้

ขั้นตอนที่ 2 สร้างรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

2.1 ผลการสร้างรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

ภาพที่ 2 รูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

ระบบและกลไกของรูปแบบ ในส่วนของระบบและกลไกของรูปแบบ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบย่อย คือ 1) ระบบ และ 2) กลไก ซึ่งระบบจะประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) ผลผลิต (Output) และ ข้อมูลสะท้อนกลับ (Feedback) ในส่วนของกลไก จะหมายถึง วิธีการหรือเครื่องมือหรือเทคนิค ที่ใช้ในการขับเคลื่อนระบบให้ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

1. ปัจจัยนำเข้า (Input) คือ 4P Framework

   P1 Personnel คือ บุคลากรผู้ขับเคลื่อนหลักในระบบการศึกษา

   P2 Programs คือ หลักสูตรเข้าใจง่ายและสั้นกว่า ใช้แทนหลักสูตรได้ดี

   P3 Platform คือ สื่อการเรียนการสอนและเทคโนโลยี

   P4 Provision คือ การจัดสรรทรัพยากร รองรับได้หลากหลาย

2. ด้านกระบวนการ (Process) กระบวนการในการดำเนินการตามรูปแบบ คือ 6C ดังนี้

   C1 Competency for Innovation : คุณภาพการศึกษาสู่ความเป็นนวัตกร คือ การบริหารจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอนฐานสมรรถนะที่ทันสมัย มุ่งเน้นการสร้างผู้เรียนให้เป็น "นวัตกร"

ที่มีความคิดสร้างสรรค์และทักษะดิจิทัล ผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริง (Active Learning) การส่งเสริมสิ่งประดิษฐ์คนรุ่นใหม่ และการบ่มเพาะธุรกิจ (Startups) เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีสมรรถนะสูง เป็นที่ต้องการของสถานประกอบการและสามารถสร้างนวัตกรรมเพื่อประกอบอาชีพอิสระได้

C2 Collaboration Culture : พลังความร่วมมือและวัฒนธรรมองค์กร คือ การสร้างระบบและบรรยากาศการทำงานมุ่งเน้นการทำงานแบบ "ทีมบูรณาการ" ที่มีความยืดหยุ่นและคล่องตัว (Agile) ส่งเสริมให้ครูและบุคลากรแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ช่วยเหลือเกื้อกูล และระดมความคิดเพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน จนเกิดเป็นวัฒนธรรมองค์กรที่เข้มแข็งและเป็นหนึ่งเดียว

C3 Campus Ecosystem : ภูมิทัศน์และนิเวศการเรียนรู้ที่ทันสมัย คือ การจัดการสภาพแวดล้อมทางกายภาพ อาคารสถานที่ และห้องปฏิบัติการ ให้มีความสะอาด ปลอดภัย และสวยงาม ควบคู่ไปกับการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล (Digital Infrastructure) และพื้นที่สร้างสรรค์ (Co-learning Space) ที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการใช้ชีวิตของผู้เรียน เพื่อสะท้อนภาพลักษณ์ความทันสมัยและความใส่ใจในคุณภาพชีวิต

C4 Community Engagement : การสร้างคุณค่าร่วมกับชุมชน คือ การเปลี่ยนบทบาทสถานศึกษาจากการเป็นผู้รับ เป็น "ผู้ให้และหุ้นส่วนการพัฒนา" โดยนำองค์ความรู้และทักษะวิชาชีพไปให้บริการวิชาการและแก้ปัญหาให้ชุมชนอย่างยั่งยืน รวมทั้งการเปิดพื้นที่วิทยาลัยให้เป็นแหล่งเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) เพื่อสร้างความศรัทธาและการยอมรับจากคนในท้องถิ่น

C5 Connection with Alumni : เครือข่ายความผูกพันศิษย์เก่า คือ การสร้างระบบนิเวศความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนกับศิษย์เก่า โดยการเชิดชูเกียรติศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จเพื่อเป็นต้นแบบ และเปิดโอกาสให้ศิษย์เก่ากลับมามีส่วนร่วมในการพัฒนาสถานศึกษา เป็นวิทยากร พี่เลี้ยง หรือผู้สนับสนุน เพื่อสะท้อนภาพลักษณ์ความสำเร็จของผลผลิตทางอาชีวศึกษา

C6 Creative Communication : การสื่อสารภาพลักษณ์สถานศึกษา คือ กระบวนการบริหารจัดการการสื่อสารเชิงรุกทั้งภายในและภายนอก โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์ในการเล่าเรื่องราวความสำเร็จและจุดเด่นของสถานศึกษาอย่างสร้างสรรค์ รวดเร็ว และเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย อย่างน่าเชื่อถือ

3. กลไกของรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ของวิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ใช้แนวทาง SDCA เป็นหลัก โดยเริ่มจาก S – Standardize (การสร้างมาตรฐาน) ซึ่งเป็นขั้นตอนการกำหนดและบันทึกแนวทางการทำงานที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นกรอบในการปฏิบัติ จากนั้นเข้าสู่ D – Do (การปฏิบัติ) คือการนำมาตรฐานไปสู่การปฏิบัติจริง พร้อมทั้งจัดการฝึกอบรมให้บุคลากรเข้าใจและสามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ต่อมาคือ C – Check (การตรวจสอบ) เป็นการประเมินผลว่าการดำเนินงานตามมาตรฐานนั้นมีประสิทธิภาพและตรงตามเป้าหมายหรือไม่ โดยใช้ข้อมูล

และตัวชี้วัดเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และค้นหาปัญหาที่อาจเกิดขึ้น สุดท้ายคือ A – Act (การดำเนินการ) ซึ่งเป็นการปรับปรุงแก้ไขปัญหาหรือพัฒนามาตรฐานให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขขั้นตอน การเพิ่มเติมการฝึกอบรม หรือการปรับปรุงแนวทางใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพจริง

4. ด้านผลผลิต (Product) ได้แก่ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณภาพ บุคลากรมีคุณภาพ มีนวัตกรรมและผลงานวิจัย และภาพลักษณ์ที่ดี

5. ด้านข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) คือ ผู้เรียนและศิษย์เก่า ผู้ประกอบการ บุคลากร และการสำรวจความคิดเห็นของชุมชน

2.2 ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ของรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ในภาพรวมพบว่า ทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นด้านหลักการ วัตถุประสงค์ ระบบและกลไกการดำเนินงาน ตลอดจนเงื่อนไขความสำเร็จ สะท้อนว่ารูปแบบที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้จริง สามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแนวทางที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการและสอดคล้องกับสภาพการจัดการศึกษา

การอภิปรายผล

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านมีสภาพอยู่ในระดับมาก แม้จะมีจุดแข็งในบางด้าน เช่น ความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน ซึ่งส่วนใหญ่มาจากสายวิชาชีพตรงและมีประสบการณ์ในภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งการนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เช่น โปรแกรมจำลองเครื่องจักร หรือระบบการเรียนออนไลน์ผ่าน Google Classroom อย่างไรก็ตาม ปัญหาสำคัญที่สะท้อนถึงระดับคุณภาพโดยรวม คือ การขาดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติงานจริงกับสถานประกอบการชั้นนำอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะในสาขาช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งเป็นสาขาหลักของวิทยาลัย ข้อจำกัดนี้มีผลกระทบโดยตรงต่อการสร้างสมรรถนะวิชาชีพและความมั่นใจของนักเรียนในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน ตลอดจนส่งผลต่อภาพลักษณ์ของวิทยาลัยในสายตาของนักเรียนและผู้ปกครอง ในบริบทของการจัดการอาชีวศึกษา ความเชื่อมโยงระหว่างการเรียนในห้องเรียนกับโลกการทำงานจริงถือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการยกระดับคุณภาพการศึกษา (Lave & Wenger, 1991) การฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่มีคุณภาพ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจธรรมชาติของงาน เรียนรู้จากสถานการณ์จริง และเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่ออาชีพของตนเอง สอดคล้องงานวิจัยของ วิจิตรา ศรีสว่าง (2561) พบว่า นักเรียนอาชีวะที่มีโอกาสฝึกงานกับสถานประกอบการที่มีระบบพี่เลี้ยง

(Mentor) ที่ดี และได้รับมอบหมายภาระงานจริง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้น มีมุมมองเชิงบวกต่อวิทยาลัย และกลายเป็นผู้เผยแพร่ภาพลักษณ์ที่ดีของสถานศึกษาในกลุ่มเพื่อนและชุมชนโดยรอบ

2. รูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า

รูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า โดยปัจจัยนำเข้า (Input) คือ 4P Framework ด้านกระบวนการ (Process) ในการดำเนินการตามรูปแบบ คือ 6C ใช้แนวทางวงจรคุณภาพ SDCA เป็นหลัก โดยยึดหลักการที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่ ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน การพัฒนาหลักสูตรที่ทันสมัย การมุ่งเน้นคุณภาพผู้เรียนและบุคลากร และการสร้างสื่อประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ การดำเนินงานตามหลักการเหล่านี้ช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาและภาพลักษณ์ของสถานศึกษาอย่างยั่งยืนสอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2565) ที่กล่าวว่าการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ โดยกำหนดเป็นนโยบายและสนับสนุนทรัพยากรกับภาคเอกชนมีบทบาทสำคัญในการออกแบบหลักสูตรและเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติงานจริงเป็นพื้นฐานที่ทำให้การพัฒนาการศึกษาตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

การนำกระบวนการตามรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้าไป “6C” ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในบริบทของวิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า เป็นแนวทางเชิงระบบที่ช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีอย่างยั่งยืน ดังนี้

1. Competency for Innovation ควรมีการพัฒนาหลักสูตรร่วมกับภาคอุตสาหกรรมและชุมชน เพื่อให้ตอบโจทย์ตลาดแรงงานอย่างแท้จริง

2. Collaboration Culture ควรส่งเสริมให้ครูและบุคลากรแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ช่วยเหลือเกื้อกูล และระดมความคิดเพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน

3. Campus Ecosystem ควรการเปิดรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วนนำไปสู่การพัฒนาอย่างมีส่วนร่วมและตรงกับความต้องการ

4. Community Engagement ควรมีการสร้างความร่วมมือกับชุมชนผ่านกิจกรรมบริการวิชาชีพและการพัฒนาท้องถิ่น เสริมบทบาทของสถานศึกษาในสังคม

5. Connection with Alumni ควรมีการเชื่อมโยงกับศิษย์เก่าเพื่อใช้ประสบการณ์และเครือข่ายมาเสริมสร้างชื่อเสียงและแรงสนับสนุน

6. Creative Communication ควรมีการวางกลยุทธ์ประชาสัมพันธ์ที่หลากหลายและทันสมัย สื่อสารภาพลักษณ์อาชีวศึกษาออกสู่สาธารณะได้อย่างมีพลัง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือหน่วยงานต้นสังกัด ควรนำโมเดล "6C ภายใต้วงจร SDCA" นี้ ไปเป็นต้นแบบ (Prototype) ในการกำหนดเกณฑ์การประเมินสถานศึกษาขนาดกลางและเล็ก เพื่อให้เกิดมาตรฐานการปฏิบัติงานที่เป็นรูปธรรม โดยเน้นย้ำนโยบายการสร้าง "ความเสถียรของระบบ" (Standardization) ก่อนที่จะมุ่งเน้นการแข่งขัน เพื่อให้ภาพลักษณ์ของอาชีวศึกษาเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันทั้งระบบ

2. ด้านการจัดสรรทรัพยากรเพื่อภาพลักษณ์ดิจิทัล ผู้บริหารสถานศึกษาควรกำหนดนโยบายเร่งด่วนในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรเพื่อพัฒนา "นิเวศการเรียนรู้ดิจิทัล" (C3: Campus Ecosystem) และ "การสื่อสารเชิงรุก" (C6: Creative Communication) เป็นลำดับแรก เนื่องจากเป็นจุดสัมผัสแรก (First Touchpoint) ที่ส่งผลต่อการรับรู้ของผู้ปกครองและชุมชนมากที่สุด โดยควรสนับสนุนให้มีการสร้างทีมงานผลิตสื่อดิจิทัลมืออาชีพภายในสถานศึกษาเพื่อสื่อสารอัตลักษณ์ "อาชีวะยุคใหม่" อย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้สถิติชั้นสูง เช่น โมเดลสมการโครงสร้าง (SEM) เพื่อวิเคราะห์ว่าองค์ประกอบใน โมเดล 6C ด้านใดที่มี "ค่าน้ำหนัก" หรือส่งผลอิทธิพลต่อความเชื่อมั่น (Trust) ของประชาชนมากที่สุด เพื่อให้สถานศึกษาสามารถจัดลำดับความสำคัญในการพัฒนายุทธศาสตร์ได้อย่างแม่นยำยิ่งขึ้นในอนาคต

2. ควรมีการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดความสำเร็จในการนำรูปแบบการเสริมสร้างภาพลักษณ์อาชีวะยุคใหม่ วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้าไปใช้ เพื่อให้การดำเนินงานเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

รายการอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). *กฎกระทรวงการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2561*. ราชกิจจานุเบกษา. สืบค้นจาก https://www.ratchakitcha.soc.go.th

จิณณวัตร ปะโคทัง และธีระ รุญเจริญ. (2565). *ภาวะผู้นำยุคดิจิทัลสำหรับผู้บริหารสถานศึกษามืออาชีพ*. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

ธีระ รุญเจริญ. (2550). *ความเป็นมืออาชีพในการจัดการและบริหารการศึกษายุคปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ข้าวฟ่าง.

นพพร ธนะชัยขันธ์. (2552). *สถิติเบื้องต้นสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร: วิทยพัฒน์.

นฤเบศ เชาว์พานิช. (2566). *แนวทางการพัฒนาภาพลักษณ์ของสถานศึกษาอาชีวศึกษาจังหวัดพิษณุโลก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.* (การค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร. พิษณุโลก.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

พัชณี เพชรอาวุธ, สิรินธร สินจินดาวงศ์ และวีระ สุภากิจ. (2561). ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาพลักษณ์สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์, 5*(1), 24-35.

วิจิตรา ศรีสว่าง. (2561). การพัฒนาทักษะวิชาชีพผ่านการฝึกงานกับสถานประกอบการในนักเรียนสายอาชีวศึกษา. *วารสารวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, 10(2), 85–96.

วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า. (2567). *ผลการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา*. เชียงราย: วิทยาลัยเทคนิคเวียงป่าเป้า.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2563). *รายงานทิศทางการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะเพื่อการศึกษาในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานฯ.

_____. (2565). *ระบบนิเวศนวัตกรรมในสถานศึกษาอาชีวะ: แนวทางและแนวปฏิบัติ*. สำนักงานฯ.

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2565). *แนวทางการพัฒนาอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีดิจิทัล*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานฯ.

_____. (2566). *รายงานผลการขับเคลื่อนนโยบายการพัฒนาอาชีวศึกษา ปีงบประมาณ 2567: 8 วาระงานพัฒนาอาชีวะ (8 Agenda).* กรุงเทพมหานคร: สำนักงานฯ.

อภิชัจ พุกสวัสดิ์. (2556). *การประชาสัมพันธ์เพื่อการสร้างภาพลักษณ์*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรทัยภ์ ทำมา. (2563). ศึกษาภาพลักษณ์วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุพรรณบุรี. *วารสารการอาชีวศึกษาภาคกลาง. 1*(2),77-83.

อรสา ปานขาว. (2558). *กลยุทธ์การสร้างภาพลักษณ์สถานศึกษา.* กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

Bardo, J. W., & Hartman, J. J. (1982). *Urban Society: A Systematic Introduction*. New York: F. E. Peacock Publishers.

Billett, S., & Winther, E. (2014). *Promoting and recognising vocational learning*. Dordrecht: Springer.

Dlamini, S. (2022). In search of tools for country image in branding. *Journal of Brand Management*, *24*(5), 399–411.

European Training Foundation (ETF). (2020). *Digital transformation in TVET*. Retrieved from https://www.etf.europa.eu/.

Grönroos, C. (2007). *Service Management and Marketing: Customer Management in Service Competition.* (3rd ed.). New York: John Wiley and Sons.

Kenneth E. Boulding. (1975). *Modern Public Relations*. New York: MCGraw-Hill.

Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). *Determining sample size for research activities. Educational and Psychological Measurement, 30*(3), 607–610.

Lave, J., & Wenger, E. (1991). *Situated learning: Legitimate peripheral participation*. Cambridge: Cambridge University Press.

Likert, R. (1932). A technique for measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 10(4), 5-55.

OECD. (2021). *Work-based learning and apprenticeships in the time of COVID-19*. Organisation for Economic Co-operation and Development. Retrieved from https://www.oecd.org/

Tosi, H. L., & Carroll, S. J. (1982). *Management*. New York: John Wiley and Sons.